

EUROPEES PARLEMENT

1999

2004

Zittingsdocument

DEFINITIEVE VERSIE
A5-0236/2001

25 juni 2001

VERSLAG

over de beraadslagingen van de Commissie verzoekschriften in het parlementaire jaar 2000-2001 (2001/2010(INI))

Commissie verzoekschriften

Rapporteur: Felipe Camisón Asensio

INHOUD

	<u>Blz.</u>
PROCEDUREVERLOOP	3
ONTWERPRESOLUTIE	4
TOELICHTING.....	8
<u>BIJLAGEN:</u>	
STATISTISCHE GEGEVENS OVER DE VERZOEKSCRIFTEN	
I. DOOR HET PARLEMENT ONTVANGEN VERZOEKSCRIFTEN.....	17
II. DOOR HET PARLEMENT GEGEVEN GEVOLG.....	18
A. DOORVERWIJZING BINNEN HET PARLEMENT.....	18
B. VERZOEKSCRIFTEN PER NATIONALITEIT VAN INDIENERS EN BETROKKEN LIDSTAAT.....	18
C. OPSPLITSING VAN DE VERZOEKSCRIFTEN PER ONDERWERP.....	19
D. VERZOEKSCRIFTEN VAN GROEPEN (1000 OF MEER HANDTEKENINGEN).....	20
III. VERSLAG VAN DE WERKZAAMHEDEN VAN DE BEMIDDELAAR VAN HET EUROPEES PARLEMENT VOOR INTERNATIONALE ONTVOERINGEN VAN KINDEREN, MEVROUW BANOTTI.....	21

PROCEDUREVERLOOP

Overeenkomstig artikel 175, lid 5 van het Reglement, stelt de Commissie verzoekschriften het Parlement ieder half jaar op de hoogte van de resultaten van haar beraadslagingen en stelt zij jaarlijks een verslag op over de maatregelen die de Raad of de Commissie met betrekking tot de door het Parlement toegezonden verzoekschriften heeft genomen.

De Commissie verzoekschriften benoemde reeds op haar vergadering van 6 maart 2001 Felipe Camisón Asensio tot rapporteur.

Zij behandelde het ontwerpverslag op haar vergaderingen van 18, 19 en 20 juni 2001.

Op laatstgenoemde vergadering hechtte zij met algemene stemmen haar goedkeuring aan de ontwerpresolutie.

Bij de stemming waren aanwezig: Vitaliano Gemelli (voorzitter), Roy Perry (eerste ondervoorzitter), Proinsias De Rossa (tweede ondervoorzitter), Luciana Sbarbati (derde ondervoorzitter), Felipe Camisón Asensio (rapporteur), Laura González Álvarez, Vasco Graça Moura, Christopher Heaton-Harris (verving Jonathan Evans overeenkomstig artikel 153, lid 2 van het Reglement), Jean Lambert, Ioannis Marinos, Véronique Mathieu, María Sornosa Martínez, Christian Ulrik von Boetticher en Eurig Wyn.

Het verslag werd ingediend op 25 juni 2001.

De termijn voor de indiening van amendementen wordt bekendgemaakt in de ontwerpagenda voor de vergaderperiode waarin het verslag wordt behandeld.

ONTWERPRESOLUTIE

Resolutie van het Europees Parlement over de beraadslagingen van de Commissie verzoekschriften in het parlementaire jaar 2000-2001 (2001/2010(INI))

Het Europees Parlement,

- gelet op artikel 163 van zijn Reglement,
 - gelet op artikel 175, lid 5 van zijn Reglement,
 - onder verwijzing naar zijn eerdere resoluties over verzoekschriften,
 - gelet op de artikelen 21 en 194 van het EG-Verdrag,
 - gezien het jaarverslag (1999-2000) van de Europese ombudsman,
 - gezien het Interinstitutioneel Akkoord van 1989 over de versterking van de petitierecht¹,
 - gezien het verslag van de Commissie verzoekschriften (A5-0236/2001),
- A. overwegende dat het petitierecht een grondrecht is van de Europese burger en van iedere natuurlijke of rechtspersoon die woonachtig of gevestigd is in een lidstaat,
- B. overwegende dat de Europese burger meer wenst te worden betrokken bij de totstandkoming van de Gemeenschap door verzoekschriften bij het Europees Parlement in te dienen,
- C. overwegende dat het verzoekschrift het instrument bij uitstek is om aan de weet te komen welke impact de communautaire wetgeving op het leven van de burgers heeft,
- D. overwegende dat het verzoekschrift de controlebevoegdheden van het Europees Parlement versterkt omdat het schendingen van het communautaire recht aan het licht brengt,
1. herinnert eraan dat het in de Verdragen verankerde petitierecht voor de Instellingen een efficiënt middel is om contact te houden met de burgers, omdat de burgers in een verzoekschrift kunnen aangeven op welke problemen zij stuiten en wat zij terecht mogen verwachten, hetgeen van uitzonderlijk belang is voor de burgers;
 2. benadrukt dat het verzoekschrift, samen met de klacht die kan worden ingediend bij de Europese ombudsman, de enige manier is waarop de Europese burger kan signaleren dat de communautaire wetgeving gebreken vertoont en dat het Gemeenschapsrecht niet wordt omgezet c.q. niet wordt toegepast; in dit verband steunt de Commissie verzoekschriften de initiatieven van de Europese ombudsman met betrekking tot de opstelling van een gedragscode voor het openbaar bestuur, de toegang van het publiek tot de documenten van de instellingen en de opstelling van speciale verslagen;
 3. stelt vast dat de Europese burger die zich tot het Europees Parlement wendt om te wijzen op een onrechtvaardige situatie, die hem aangaat, vaak niet zo snel als wenselijk is een passend antwoord ontvangt op zijn verzoekschrift;

¹ PB C 120 van 12.4.1989, blz. 90.

4. beveelt aan dat het petitierecht van de burgers op de agenda van de geplande Conventie over de toekomst van de Europese Unie wordt gezet om de directe betrokkenheid van de burger bij de dagelijkse praktijk van de communautaire Instellingen te versterken;
5. benadrukt dat een vruchtbare samenwerking tussen het Europees Parlement, de Raad en de Europese Commissie van essentieel belang is om adequaat te reageren op de bezorgdheid die de Europese burger in zijn verzoekschriften uit en dat met name de opstelling van de Raad in dezen veel te wensen over laat;
6. erkent en is verheugd dat de Commissie over het algemeen een constructieve rol speelt bij de behandeling van de verzoekschriften;
7. benadrukt dat de Europese Commissie, wanneer in een verzoekschrift aan het licht wordt gebracht dat de communautaire rechtsbeginselen worden geschonden door nationale, regionale of lokale overheidsorganen, verplicht is procedures in te stellen tegen de lidstaat in kwestie, overeenkomstig artikel 226 van de Verdragen;
8. verzoekt de Commissie gevolg te geven aan de aanbeveling van de Europese ombudsman om een duidelijke procedure vast te stellen voor de behandeling van inbreukprocedures tegen lidstaten;
9. is zich ervan bewust dat de Europese burger over de modernste communicatie- en informatietechnologie beschikt die de IT-industrie heeft ontwikkeld, maar dat hij deze nog niet optimaal kan gebruiken, omdat de wettelijke en technische instrumenten nog niet voldoende ontwikkeld en aangepast zijn door de respectieve instellingen, met name het Europees Parlement;
10. herhaalt zijn verzoek tot de Commissie om in samenwerking met de Commissie verzoekschriften van het Parlement elektronische datasystemen en -bestanden te ontwikkelen voor reeds afgedane zaken zodat deze als jurisprudentie kunnen dienen voor verzoekschriften, en om deze via internet ter beschikking te stellen van de burgers van de Europese Unie;
11. verzoekt zijn commissie die bevoegd is voor de kwesties die verband houden met het Reglement om de geldende wetgeving aan te passen zodat de burger in de verschillende fasen van de behandeling van zijn verzoekschrift via elektronische weg toegang kan krijgen tot zijn dossier;
12. dringt er bij zijn bevoegde commissie op aan zich te buigen over de noodzakelijke wijzigingen van nr. XVII van Bijlage VI van zijn Reglement, zodat de Commissie verzoekschriften een actievere rol kan spelen bij de beoordeling van de verzoekschriften die aan haar worden voorgelegd;
13. is van mening dat het voor burgers gemakkelijker moet worden om door middel van verzoekschriften het initiatief te nemen tot communautaire wetgeving; verzoekt de bevoegde commissie in dit verband na te denken over mogelijke wijzigingen van het Reglement en de Verdragen;
14. pleit voor de opstelling van een nieuw Interinstitutioneel Akkoord waardoor de

verzoekschriften efficiënter en sneller kunnen worden behandeld, met name door strikte naleving van de termijnen, efficiënte samenwerking van het Europees Parlement, de Raad, de Europese Commissie en de Europese ombudsman en verplichte aanwezigheid van de Raad bij de behandeling van de verzoekschriften;

15. is van oordeel dat in het nieuwe Interinstitutioneel Akkoord moet worden bevestigd dat de Commissie verzoekschriften recht heeft op de informatie en documentatie die zij nodig heeft voor de uitvoering van haar taken;
16. stelt voor dat, wanneer een Instelling bij de behandeling van een verzoekschrift niet op korte termijn een redelijk antwoord geeft, de Commissie verzoekschriften aan de Voorzitter van het Europees Parlement voorstelt om dit in de openbaarheid te brengen;
17. is van mening dat met het oog op de uitbreiding van de Europese Unie tot de kandidaat-lidstaten, rekening gehouden moet worden met de bepalingen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met name met artikel 21, wanneer moet worden vastgesteld of het beginsel van non-discriminatie is geschonden;
18. is van mening dat er bij de behandeling van verzoekschriften van bijzonder belang naar gestreefd zou moeten worden de betrokken indieners aanwezig te laten zijn bij de beraadslagingen van de Commissie verzoekschriften, in het Parlement of ter plaatse, alsmede het Directoraat-generaal studies te belasten met de opstelling van specifieke studies;
19. beveelt aan dat er door de Instellingen op communautair niveau een informatie- en bewustmakingscampagne wordt gestart met betrekking tot het petitierecht van de burgers, o.a. met behulp van een "web-site" op internet;
20. wijst erop dat, gezien de ervaringen in het verleden, de toegenomen praktijk van de initiatiefverslagen een zeer passende en toelaatbare methode is om te worden gebruikt door de Commissie verzoekschriften, en dat dit in de toekomst gestimuleerd zou moeten worden;
21. verzoekt zijn Voorzitter deze resolutie en het verslag van zijn commissie te doen toekomen aan de Commissie en de Raad, de regeringen en de parlementen van de lidstaten, alsmede aan hun verzoekschriftencommissies of andere terzake bevoegde commissies, aan de Europese ombudsman en aan de nationale ombudsmannen.

TOELICHTING

Inleiding

Dit verslag heeft betrekking op de periode van 14 maart 2000 tot 12 maart 2001. Het is opgesteld overeenkomstig artikel 175, lid 5 van het Reglement om het Europees Parlement op de hoogte te stellen van het resultaat van haar beraadslagingen.

De Commissie verzoekschriften en de Europese burger

Sinds 1985 heeft de Europese burger de mogelijkheid om zich te wenden tot het Europees Parlement om voor zijn legitieme belangen op te komen, mits het onderwerp betrekking heeft op de werkerreinen van de Europese Unie. Tot op heden zijn er meer dan 10.000 verzoekschriften ontvangen waaruit de praktische relevantie van de Europese Unie blijkt voor de gewone burger.

De terreinen waarover de burger zich de meeste zorgen maakt, blijven in hoofdlijnen dezelfde nl. sociale zekerheid, milieu, volksgezondheid, vrij verkeer (van personen, goederen en kapitaal), belasting, erkenning van diploma's, het non-discriminatiebeginsel, enz. en dit wordt weerspiegeld in de inhoud van de verzoekschriften.

Het petitierecht, dat is verankerd in het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, het Reglement van het Europees Parlement en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, vloeit voort uit het burgerrecht.

In een pluralistische en open democratie heeft de burger het recht om te eisen dat, wanneer zijn rechten worden geschonden, niet of met vertraging worden toegepast, er op snelle en efficiënte wijze iets aan wordt gedaan. Alleen zo kan hij vertrouwen krijgen in het Europa dat wij met elkaar tot stand willen brengen.

De Commissie verzoekschriften en de Europese ombudsman

De Europese ombudsman vormt het andere aanspreekpunt voor de Europese burger wanneer hij, in een concreet geval dat hem rechtstreeks aangaat, constateert dat er sprake is van wanbeheer door een instelling of communautair orgaan.

Hoewel de bevoegdheden van de Commissie verzoekschriften en de Europese ombudsman over het algemeen goed zijn afgebakend is dat niet altijd duidelijk voor de gewone burger. Vandaar dat beide organen met elkaar samenwerken. In de loop der jaren zijn ze steeds nauwer met elkaar gaan samenwerken, tot wederzijds voordeel. De controle op het Gemeenschapsrecht "*a posteriori*" door de Commissie verzoekschriften en de Europese ombudsman is voor de burger de beste garantie dat zijn klachten gehoord worden en dat zijn legitieme rechten worden beschermd.

De Commissie verzoekschriften, de Europese Commissie en de Raad

Daar de Commissie verzoekschriften niet beschikt over voldoende personeel en juridische en technische middelen om toezicht te houden op de toepassing van het Gemeenschapsrecht, moet zij, wanneer een indiener zich tot haar richt om zich te beklagen over de schending van zijn rechten, wel een beroep doen op de diensten van andere instellingen, met name de Europese Commissie en de Raad.

In alle eerlijkheid moet gezegd worden dat de samenwerking met de Europese Commissie zeer goed verloopt en dat haar ambtenaren zich uitstekend van hun taak kwijten. Hun standpunten zijn over het algemeen duidelijk en helder, en getuigen van vakkennis en van een sterke technisch-juridische betrokkenheid en cultuur.

Van enige samenwerking tussen de Commissie verzoekschriften en de Raad is daarentegen geen sprake. Toch is de bijdrage van deze instelling van cruciaal belang voor een correcte en efficiënte behandeling van de verzoekschriften.

Een nieuw Interinstitutioneel Akkoord tussen het Europees Parlement, de Raad, de Europese Commissie en de Europese ombudsman is dringend noodzakelijk. Een dergelijk akkoord moet periodiek worden geëvalueerd en worden aangepast aan de nieuwe omstandigheden.

Activiteiten van de Commissie verzoekschriften

Het verslag heeft betrekking op de activiteiten in de periode tussen 14 maart 2000 en 12 maart 2001.

In april 2000 had de Commissie verzoekschriften een bijeenkomst in Berlijn met de commissie verzoekschriften van de Bundestag, van de deelstaat Berlijn en van de deelstaat Brandenburg. Op 5 juni 2000 bracht mevrouw Viviane Reding, Commissielid, een bezoek aan de Commissie verzoekschriften om verzoekschriften te behandelen die betrekking hebben op de erkenning van diploma's. Er werden bezoeken voorbereid aan de parlementen van Schotland en Nederland. Er werden voorbereidingen getroffen voor een debat met de heer Liikanen, Commissielid, op 21 maart 2001 over borstimplantaten van siliconen, alsmede een openbare hoorzitting op 25 april 2001, over de evaluatie van de gevolgen van bepaalde openbare en particuliere projecten op het milieu, in aanwezigheid van mevrouw Margot Wallström, Commissielid.

De goede contacten met de Europese ombudsman werden geconsolideerd. Hij bracht een bezoek aan de Commissie verzoekschriften en presenteerde zijn jaarverslag, alsmede speciale verslagen.

Gedurende deze periode hield de Commissie verzoekschriften zich voornamelijk bezig met de opstelling van verslagen, adviezen en de behandeling van verzoekschriften.

De volgende verslagen verdienen bijzondere vermelding:

- *"Verslag over de beraadslagingen van de Commissie verzoekschriften in het parlementaire jaar 1999-2000"*, goedgekeurd op 6 juli 2000, rapporteur Jean Lambert (PE 287.158/def.);
- *"Verslag over het jaarverslag over de activiteiten van de Europese ombudsman in 1999"*, goedgekeurd op 6 juli 2000, rapporteur Astrid Thors (PE 287.159/def.);
- *"Verslag over het speciaal verslag van de Europese Ombudsman aan het Europees Parlement naar aanleiding van het eigen-initiatiefonderzoek inzake geheimhouding bij de aanwervingsprocedures van de Commissie"*, goedgekeurd op 17 november 2000, rapporteur Herbert Bösch (PE 294.125/def.);
- *"Verslag over het verzoekschrift op de drempel van de 21ste eeuw"*, goedgekeurd in mei 2001, rapporteurs Margot Kessler en Roy Perry (PE 232.710/def.).

De volgende adviezen verdienen bijzondere vermelding:

- *"Nota van wijzigingen nr. 2 op het ontwerp van de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen voor het begrotingsjaar 2001"*, goedgekeurd op 20 maart 2000, rapporteur Roy Perry (PE 287.114/def.);
- *"Verbetering van de wetgeving 1999"*, goedgekeurd op 18 april 2000, rapporteur Carlos Candal (PE 287.112/def.);
- *"Verblijfsrecht - richtlijnen 90/364, 90/365 en 93/6"*, goedgekeurd op 22 juni 2000, rapporteur Hans-Peter Mayer (PE 287.160/def.);
- *"Aanbeveling van het Europees Parlement en de Raad over de mobiliteit van studenten, personen in opleiding, jonge vrijwilligers, leerkrachten en vormingswerkers in de Gemeenschap"*, goedgekeurd op 11 juli 2000, rapporteur Janelly Fourtou (PE 290.577/def.);
- *"Wijziging van het besluit van het Parlement van 9 maart 1994 inzake het statuut van de Europese ombudsman en de algemene voorwaarden voor de uitoefening van zijn ambt"*, goedgekeurd op 13 september 2000, rapporteur Laura González Álvarez (PE 294.138/def.);
- *"Algemene begroting van de Europese Gemeenschappen voor het begrotingsjaar 2001: a) Europees Parlement; b) Europese Ombudsman"*, goedgekeurd op 13 september 2000, rapporteur Roy Perry (PE 290.603/def.);
- *"Verordening van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie"*, goedgekeurd op 10 oktober 2000, rapporteur Astrid Thors (PE 294.124/def.);
- *"Richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge erkenning van besluiten inzake de verwijdering van onderdanen van derde landen"*, goedgekeurd op 28 november 2000, rapporteur Luciane Sbarbati (PE 294.220/def.);
- *"Voorstel van de Franse Republiek met het oog op de aanneming van de verordening van de Raad inzake vrij verkeer met een visum voor verblijf van langere duur"*, goedgekeurd op 28 november 2000, rapporteur Jean Lambert (PE 294.219/def.);
- *"Zeventiende jaarlijkse verslag over de controle op de toepassing van het Gemeenschapsrecht (1999)"*, goed te keuren in maart 2001, rapporteur Carlos Candal (PE 297.585/def.).

Het voornaamste werk bestond echter uit de behandeling van de verzoekschriften die in deze periode werden ontvangen. Met name dient te worden gewezen op de bijzondere resultaten die behaald zijn met de behandeling van de volgende zaken:

- 12 verzoekschriften waren voor de Europese Commissie aanleiding op te treden tegen een lidstaat die zich niet hield aan de verplichtingen die voortvloeien uit de communautaire wetgeving, overeenkomstig artikel 226 (ex-artikel 169) van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. Het betreft de volgende verzoekschriften: 718/90, 523/93, 874/93, 752/94, 395/95, 794/96, 237/98, 334/98, 1006/98, 1122/98, 904/99 en 151/00;

- bij 18 verzoekschriften was het optreden van de Commissie verzoekschriften van het Europees Parlement van doorslaggevend belang om een eind te maken aan de schending van een recht waar een indiener terecht protest tegen had aangetekend. Het betreft de volgende verzoekschriften: 752/94, 493/95, 726/95, 718/90, 523/93, 874/93, 495/94, 292/96, 380/97, 865/97, 902/97, 334/98, 878/98, 1006/98, 1122/98, 423/99, 707/99 en 151/00.

Bij wijze van voorbeeld worden hieronder enkele van deze verzoekschriften zeer beknopt samengevat:

Met betrekking tot het verzoekschrift dat was ingediend door een bewoner van de Canarische Eilanden over de verbranding van afval, bleek uit het antwoord van de Spaanse overheid op de aanmaning dat er van de vijf vuilverbrandingsinstallaties die niet voldeden aan de vereisten van richtlijn 89/369/EEG¹ van de Raad van 8 juni 1989 ter voorkoming van door nieuwe installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging, nog altijd drie in bedrijf waren. De Spaanse autoriteiten deelden mee dat dit het gevolg was van het ontbreken van alternatieven. Niettemin spannen de regionale en lokale overheden zich in om de afvalverwerking op het eiland te verbeteren. De Commissie besloot een inbreukprocedure in te stellen tegen Spanje wegens het verzuim tot kennisgeving van de afvalbeheerplannen zoals voorgeschreven in artikel 7 van Richtlijn 75/442/EEG van de Raad, gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG² van 18 maart 1991 betreffende afvalstoffen, alsmede wegens het verzuim tot kennisgeving van het speciale hoofdstuk over het beheer van verpakkingen en verpakkingsafval zoals voorgeschreven in artikel 14 van Richtlijn 94/62/EG³ van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 1994 betreffende verpakking en verpakkingsafval. (verzoekschrift 718/90);

Een Ierse leraar met een volledige onderwijsbevoegdheid beklagde zich over het feit dat hij niet in aanmerking kwam voor een betrekking als leraar op een openbare school in de Duitse deelstaat Baden-Württemberg, omdat het diploma voor de voltooiing van de lerarenopleiding werd uitgereikt door een "instelling van hoger onderwijs" en niet door een universiteit. De Britse autoriteiten hebben de kwalificaties van de indiener als leraar met onderwijsbevoegdheid bevestigd en de Commissie heeft een inbreukprocedure ingesteld tegen Duitsland overeenkomstig artikel 226 van het Verdrag wegens niet-naleving van de bepalingen van richtlijn 89/48/EEG (betreffende het algemene systeem voor de erkenning van diploma's van hoger onderwijs). De Duitse autoriteiten accepteerden tenslotte het standpunt van de Commissie dat de lidstaat van oorsprong moet bevestigen of een instelling waar een migrant zijn studies volgde een instelling van hoger onderwijs vormt, gezien zijn eigen wetgeving en de structuur en organisatie van zijn onderwijsstelsel. (verzoekschrift 523/93);

Een Ierse indiener klaagde over de activiteiten van een viskwekerij en over de plaatsing van zalmkooien aan de Ierse westkust. Hij was bezorgd over de vervuiling en de gevaren voor de volksgezondheid door het gebruik van giftige stoffen in het voer ter bestrijding van zeeluis, over de aantasting van in het wild levende vis en het milieu door het ongecontroleerde gebruik van deze stoffen. De Commissie heeft besloten een inbreukprocedure in te stellen tegen Ierland (artikel 226 van het Verdrag) wegens niet-naleving van richtlijn 76/464/EEG (lozing van bepaalde gevaarlijke stoffen in het aquatisch milieu) met name ten aanzien van de tekortkomingen in het Ierse vergunningssysteem voor zoutwaterviskwekerijen, en dan met name het ontbreken van kwaliteitsdoelstellingen. Als gevolg hiervan heeft Ierland wetgeving opgesteld

¹ PB L 163 van 14.6.1989, blz. 32.

² PB L 78 van 26.3.1991, blz. 31.

³ PB L 365 van 31.12.1994, blz. 10.

waarin kwaliteitsdoelstellingen zijn opgenomen voor een aantal stoffen, met inbegrip van de stoffen die in verband worden gebracht met de lozingen van zoutwaterviskwekerijen. De inbreukprocedures worden voortgezet zolang deze wetgeving nog niet is aangenomen. (verzoekschrift 874/93, verzoekschrift 334/98);

Een Britse indiener die een tweede woning heeft in Toscane (Italië) wilde een auto kunnen gebruiken wanneer hij in Italië verbleef. De Italiaanse autoriteiten eisten echter dat personen die in Italië een voertuig wensen te registreren permanent in Italië woonachtig zijn. Deze situatie leek een inbreuk op het beginsel van non-discriminatie en de vrijheid van diensten en de Europese Commissie stelde een inbreukprocedure in tegen Italië (artikel 226 van het Verdrag). Tenslotte hebben de Italiaanse autoriteiten in december 1999 een circulaire opgesteld die alle EU-burgers die een nauwe band met het Italiaanse grondgebied hebben in staat stelt hun voertuigen onder dezelfde voorwaarden als ingezetenen te registreren. (verzoekschrift 495/95);

Een aantal verzoekschriften van Britse en Ierse indieners had betrekking op de dood van toeristen door koolmonoxidevergiftiging toen zij verbleven in toeristencomplexen in Spanje. Naar aanleiding van de campagne van de indieners om het bewustzijn over de gevaren van koolmonoxidevergiftiging te vergroten zijn de lidstaten begonnen met het verzamelen van statistische gegevens over sterfgevallen en hebben zij de bevoegde autoriteiten erop attent gemaakt dat zij alert moeten zijn op deze doodsoorzaak. De Commissie droeg een aantal strategieën aan: het onderwerp werd behandeld tijdens de vergadering van het Comité voor noodgevallen van de richtlijn over algemene productveiligheid en er is een waarschuwing uitgegaan naar alle lidstaten. Ook is er informatie op internet gezet. Om tragedies als in Spanje te voorkomen hebben de Spaanse autoriteiten striktere regelgeving ingevoerd om ervoor te zorgen dat gastoestellen regelmatig worden onderhouden en geïnspecteerd om na te gaan of zij wel voldoen aan de technische specificaties; er wordt aan nieuwe initiatieven gewerkt om de veiligheid van toeristen te verbeteren en de consumentenbescherming te verhogen. (verzoekschriften 752/94, 493/95, 726/95);

Een indiener, die woonachtig is in Frankrijk, heeft in Luxemburg een Peugeot 106 gekocht. Door de Franse autoriteiten werd het fiscale vermogen van de auto (bij de registratie van het voertuig in Frankrijk) vastgesteld op 5 pk, tegenover 4 pk voor het Franse model. De vaststelling van het fiscale vermogen heeft directe gevolgen voor de berekening van de jaarlijkse wegebelaasting in Frankrijk. De diensten van de Commissie hebben vervolgens contact opgenomen met de registratiedienst waar het voertuig van indiener is geregistreerd (prefectuur van la Meuse) die zich bereid heeft verklaard een verzoek tot rectificatie in behandeling te nemen als haar voertuig inderdaad identiek is aan de voertuigen waarvan het fiscaal vermogen is vastgesteld op 4 PK. (verzoekschrift 395/95);

Een Nederlandse indiener is eigenaar van een in Tilburg (NL) gevestigd verzekerings- en financieringsbedrijf en woont reeds sinds 10 jaar in Oostenrijk. Hij beklagt zich erover dat ondanks het feit dat hij in het buitenland woont, in Nederland 90% van zijn "internationaal inkomen" wordt belast, zodat hij niet in staat is een pensioen op te bouwen. Hij heeft - zich beroepend op art. 52 van het EG-Verdrag - als in het buitenland woonachtige Nederlander om belastingverlaging gevraagd. Het Nederlandse ministerie van Financiën heeft dit verzoek afgewezen. De indiener heeft een klacht ingediend bij de Europese Commissie. De klacht werd niet verder behandeld nadat de Nederlandse belastingdienst voor de toekenning van de belastingvoordelen bij de opbouw van een pensioen in het stelsel "fiscale oudedagsreserve (FOR)" het onderscheid tussen ingezetenen en niet-ingezetenen had laten vallen. (verzoekschrift 865/97);

Een Ierse indiener beklaagde zich over het feit dat er geen milieueffectrapportage (MER) was uitgevoerd met betrekking tot de derde fase van een wegverbeteringsprogramma dat Dun Laoghaire moet verbinden met de geplande autoweg zuidoost, waarvoor EU-financiering was ontvangen. Na opmerkingen van de Commissie heeft de minister van Milieu een officiële MER laten uitvoeren die geleid heeft tot twee wijzigingen in het project om de geluidsoverlast te verminderen en de veiligheid van voetgangers te vergroten. (verzoekschrift 865/97);

Een Britse indiener, die regelmatig in een konvooi humanitaire hulpgoederen voor weeskinderen naar Oost-Europa brengt, beklaagde zich over het feit dat hij een hoge boete aan de Belgisch/Duitse grens moest betalen wegens het nalaten van het kopen van het "Eurovignet" (EU-wegenbelasting voor zware vrachtwagens). De indiener benadrukte dat hij niet op de hoogte was van deze belasting en dat niet-commerciële zendingen van humanitaire steun hiervan zouden moeten worden vrijgesteld. De Commissie gaf aan dat de huidige wetgeving in de lidstaten die deze belasting opleggen voertuigen die humanitaire hulpgoederen vervoeren niet vrij van betaling van deze belasting stelt, hoofdzakelijk vanwege de problemen in verband met het opsporen en controleren van gevallen van fraude met het Eurovignet. Er werd echter navraag gedaan bij de Belgische autoriteiten, die uiteindelijk toegaven dat er geen informatie beschikbaar was geweest bij het ontschepen van het konvooi in Zeebrugge, hoewel het ministerie van Vervoer en alle vervoersorganisaties in de EU-lidstaten op de hoogte waren gesteld. Tenslotte gaven de Belgische autoriteiten toe dat zij er geen goed aan deden een dergelijke boete op te leggen omdat humanitaire hulp geen deel uitmaakt van het commerciële goederencircuit en dat het onwaarschijnlijk was dat deze chauffeurs op de hoogte waren van de nieuwe wegenbelasting. De boete werd terugbetaald. (verzoekschrift 902/97);

Een indiener met de Oostenrijks/Britse nationaliteit beklaagde zich erover dat zijn zoon, die Brits onderdaan is, een formulier moest invullen om aan een gratis schoolbuspas te komen, terwijl Oostenrijkse onderdanen dit niet hoeven te doen. De Commissie stelde vast dat dit discriminatie op grond van nationaliteit was en stelde een inbreukprocedure in tegen Oostenrijk (artikel 226 van het Verdrag). Als gevolg hiervan herzag Oostenrijk nu zijn wetgeving en is het formulier zodanig gewijzigd dat het alleen betrekking heeft op schoolkinderen uit derde landen. Er wordt geen verschil meer gemaakt tussen Oostenrijkse kinderen en kinderen uit EU-lidstaten die een schoolbuspas aanvragen. De commissie verzocht de Commissie erop toe te zien dat scholen, plaatselijke autoriteiten en andere betrokken instanties op de hoogte worden gesteld van deze wijziging in de procedure en dat de nieuwe formulieren aan hen worden uitgereikt. (verzoekschrift 1006/98);

Een indienster, met de Portugese nationaliteit, is houdster van een Duits diploma van *Medizinisch-technische Laboratoriumassistentin*, en wachtte sinds 1998 op de erkenning van haar diploma in Portugal en op toestemming haar beroep uit te oefenen in Portugal. Krachtens de Portugese wetgeving moest er binnen een termijn van vier maanden een antwoord worden gegeven op een verzoek tot erkenning van diploma's. Deze termijn was verstreken en indienster riep de hulp in van het Parlement. Dit geval toont aan dat de omzetting van de richtlijnen betreffende het algemene stelsel problematisch is in Portugal. De Commissie heeft een inbreukprocedure ingesteld (1998/4100) tegen Portugal wegens niet-uitvoering van de richtlijnen betreffende het algemene stelsel voor paramedische beroepen (richtlijnen 89/48/EEG en 92/51/EEG). Terwijl Portugal nog steeds de nodige wetgevende stappen moet ondernemen om volledig te voldoen aan de verplichtingen van richtlijn 89/48/EEG, is het nu duidelijk geworden dat belanghebbende personen zich rechtstreeks kunnen verlaten op richtlijn 92/51/EEG. De Portugese autoriteiten zetten zich in om de individuele zaken die nog moeten worden afgehandeld zo snel mogelijk op te lossen. Na verschillende opmerkingen van de diensten van de

Commissie is het diploma van indienst op 19 mei 2000 erkend in Portugal. Op deze datum heeft de indienst onze diensten via e-mail de goede afloop medegedeeld, de Commissie bedankt voor haar inspanningen en aangegeven dat het probleem nu dus was opgelost. (verzoekschrift 423/99);

Een Duitse indiener was door een Frans bedrijf in dienst genomen om in Duitsland te werken en zijn socialeverzekeringspremies werden in Duitsland betaald. Het bedrijf in Frankrijk werd vervolgens failliet verklaard en indiener probeerde zijn achterstallig loon betaald te krijgen, maar zijn verzoek werd zowel door de Duitse als de Franse autoriteiten van de hand gewezen omdat beide partijen stelden dat de andere partij aansprakelijk was. Naar aanleiding van dit verzoekschrift heeft de Commissie een werkgroep opgericht die voorstellen moest doen voor de herziening van richtlijn 80/987/EEG (bescherming van werknemers die slachtoffer zijn van de insolventie van hun werkgever) om rekening te houden met transnationale insolventie teneinde te bepalen welke instantie verantwoordelijk is voor de betaling van de werknemers. Omdat hierover niets bepaald was, werd het Hof van Justitie verzocht om een interpretatie. Het Hof bepaalde in zijn arrest dat voor de bevoegde instantie moet worden verwezen naar de plaats waar de werknemers arbeid verrichten. Indiener ontving uiteindelijk zijn achterstallig loon, dat betaald werd door het Franse waarborgfonds. (verzoekschrift 707/99);

Er werd een verzoekschrift ingediend door de "National Farmers Union" (Brits) die klaagde over het embargo op de invoer en verkoop van Brits rundvlees in Frankrijk. Binnen enkele weken nadat het verzoekschrift was ingediend stelde de Commissie een inbreukprocedure in tegen Frankrijk, overeenkomstig artikel 226 van het Verdrag, omdat het nog steeds het embargo handhaafde op Brits rundvlees dat is geproduceerd volgens het "Date Based Export Scheme" (DBES) en dat sinds de beschikkingen van de Commissie in augustus 1999 is toegestaan. De Commissie maakte de zaak aanhangig bij het Hof van Justitie en wacht op een uitspraak. (verzoekschrift 904/99);

De Commissie verzoekschriften behandelde ook de zaak van een Britse indiener die vraagtekens plaatste bij de voorwaarden die gelden voor de toegang tot het beroep van notaris. In een aantal lidstaten houdt de reglementering in dat het beroep van notaris niet openstaat voor buitenlanders en dat het aantal notarissen beperkt wordt door een numerus clausus. Hoewel benadrukt werd dat de reglementering van het beroep een zaak is van de lidstaten voorzover de bepalingen van het EG-verdrag over de levering van diensten of het recht op toegang niet worden geschonden, deelde de Commissie de Commissie verzoekschriften mede dat zij de ongebruikelijke stap had gezet om een inbreukprocedure in te stellen tegen zeven lidstaten (Duitsland, Oostenrijk, België, Frankrijk, Griekenland, Luxemburg en Nederland) wegens schending van artikel 45 van het EG-Verdrag, omdat zij vasthouden aan de nationaliteitsvoorwaarde. Met betrekking tot dit artikel bestaat zeer weinig jurisprudentie. (verzoekschrift 151/2000);

De toekomst van de Commissie verzoekschriften

Voor de toekomst van de Commissie verzoekschriften is een grotere betrokkenheid van de Europese burger van doorslaggevend belang. Wanneer de rechten van de burger worden geschonden moet er - zonder ingewikkelde en kostbare juridische procedures - een oplossing kunnen worden gevonden. Maar het moet een snelle en efficiënte oplossing zijn. En de burger moet, als het kan, zelf zijn medewerking aan de besluitvorming verlenen.

De burger moet gebruik kunnen maken van de moderne telecommunicatietechnieken. Zo moet hij een verzoekschrift niet alleen via elektronische weg kunnen indienen, maar de behandeling

ervan ook op deze manier kunnen volgen. Hij wil naar alle waarschijnlijkheid zijn medewerking kunnen verlenen, toegang kunnen hebben - met alle transparantie van dien - tot alle fasen van de behandeling, en waarom niet, een reeds ingediend verzoekschrift kunnen mede-ondertekenen. Hij wil toegang hebben tot alle "jurisprudentie" die bestaat uit de verzoekschriften die reeds behandeld zijn en afgesloten. Deze "controle" is niet meer dan een recht dat hij zich toeëigent als burger die betrokken is bij de totstandkoming van Europa. Vanuit praktisch oogpunt is dat een legitiem verlangen. Het is ook mogelijk en zelfs wenselijk, afgezien van de gevallen waarin geheimhouding vereist is. Voor de concretisering van deze ideeën moeten de wettelijke instrumenten worden aangepast aan de nieuwe omstandigheden.

Snelheid, efficiëntie en transparantie zijn van cruciaal belang. Dit komt ook duidelijk naar voren uit het "*Verslag over het verzoekschrift op de drempel van de 21ste eeuw*" van de rapporteurs Roy James Perry en Margot Kessler. In dit belangrijke document wordt aangedrongen op verbetering van de rol en de werkomstandigheden van de Commissie verzoekschriften. De Juridische Dienst stelde een advies op over dit document.

Ook aan de betrekkingen tussen de burger en de instellingen wordt in de volgende documenten bijzondere aandacht verleend: verslag over een gedragscode voor het openbaar bestuur, van rapporteur Roy James Perry en het verslag over het voorstel voor een Verordening van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie, dat is opgesteld door de Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken, rapporteur Michael Cashman.

Verder dient nog te worden gewezen op het verslag dat zal worden opgesteld door rapporteur Janelly Fourtou, overeenkomstig artikel 175, leden 1 en 4 van het Reglement, naar aanleiding van twee verzoekschriften over borstimplantaten van siliconen. Het is zeer waarschijnlijk dat de commissie in de nabije toekomst vaker een beroep zal gaan doen op deze wettelijke bepaling. Bovendien is het wenselijk dat de rol van de Commissie verzoekschriften wordt versterkt, omdat de taken waarmee zij wordt belast op grond van nr. XVII van Bijlage VI van het Reglement, moeten worden herzien en uitgebreid.

Tenslotte moet er bijzondere aandacht worden besteed aan de burgers van de kandidaat-lidstaten van de Europese Unie. Het Europees Parlement ontvangt weliswaar al jaren verzoekschriften van deze burgers, maar toch zou moeten worden bestudeerd op welke manier er in deze landen meer ruchtbaarheid kan worden gegeven aan het verzoekschrift. De naleving van de mensenrechten, een van de fundamentele voorwaarden voor toetreding tot de Unie, zou gekozen kunnen worden als het belangrijkste criterium dat moet worden getoetst in de verzoekschriften uit die landen.

Statistische gegevens over de behandelde verzoekschriften

In de referentieperiode ontving de Commissie verzoekschriften 886 verzoekschriften, vergeleken met de 958 in het voorgaande jaar. In overeenstemming met artikel 174, lid 10 van het Reglement, ontving de Commissie verzoekschriften 23 verzoekschriften van niet EU-onderdanen die woonachtig zijn in derde landen.

De Commissie verzoekschriften verklaarde 510 verzoekschriften ontvankelijk en 333 onontvankelijk (het voorgaande jaar: resp. 492 en 444); de behandeling van 475 verzoekschriften werd afgesloten (het voorgaande jaar: 757). 689 verzoekschriften zijn nog steeds in behandeling tegen 568 in het voorgaande jaar.

De Commissie werd om inlichtingen verzocht over 388 nieuwe verzoekschriften en om aanvullende informatie over 153 verzoekschriften die reeds in behandeling waren (het voorgaande jaar: resp. 341 en 163).

In 15 gevallen verzocht de Commissie verzoekschriften de Voorzitter van het Europees Parlement om zich te wenden tot nationale autoriteiten (het voorgaande jaar: 20). In 76 gevallen werden de indieners verwezen naar een ander bevoegd orgaan van de Europese Gemeenschappen (voorgaande jaar: 58).

Drie verzoekschriften werden voor advies doorverwezen naar andere commissies en delegaties, 24 voor verdere actie, en 142 ter informatie (in het voorgaande jaar respectievelijk 8, 40, en 142).

Eén verzoekschrift is doorverwezen naar de Europese ombudsman om door deze als klacht te worden behandeld. In 3 gevallen zijn door de Europese ombudsman klachten doorverwezen om als verzoekschrift te worden behandeld (zie voor meer gedetailleerde statistische gegevens de bijlagen).

- Door het Parlement ontvangen verzoekschriften :

<u>Parlementair jaar*)</u>	<u>Aantal</u>	<u>% toename/afname</u>
1985-1986	234	+ 38
1986-1987	279	+ 19
1987-1988	484	+ 73
1988-1989	692	+ 43
1989-1990	774	+ 12
1990-1991	785	+ 1
1991-1992	694	- 12
1992-1993	900	+ 30
1993-1994	1083	+ 20
1994-1995	1352	+ 25
1995-1996	1169	- 14
1996-1997	1107	- 5
1997-1998	1311	+ 18
1998-1999	1005	- 24
1999-2000	958	- 5
2000-2001	886	- 7
*) vanaf maart		

- **Door het Parlement gegeven gevolg gegeven****A. Doorverwijzing binnen het Parlement**

<u>Commissie, delegatie of dienst</u>	<u>Informatie</u>	<u>Verdere behandeling</u>	<u>Advies</u>
Buitenlandse zaken	20	8	
Landbouw	12	1	
Economische zaken	4		
Onderzoek, technologische ontwikkeling en energie	2	1	
Externe economische betrekkingen	--		
Juridische zaken en rechten van de burger	2	1	
Sociale zaken	14	1	
Regionaal beleid	15	3	
Vervoer en toerisme	--		
Milieubeheer, volksgezondheid en consumentenbeleid	28	4	
Cultuur, jeugd, onderwijs en media	4	1	1
Ontwikkelingssamenwerking	2		
Vrijheden van de burger	12	3	
Begrotingscontrole	2		
Visserij	1		
Institutionele zaken	6	1	
Rechten van de vrouw	2		1

Delegatie voor Midden-Amerika	2	1	
Delegatie voor de betrekkingen met Zuidoost-Europa	1		
Delegatie voor de betrekkingen met de Maghreblanden	1		
Delegatie voor de betrekkingen met de landen in Zuid-Amerika	3		
Delegatie voor de betrekkingen met Turkije	2		

B) Verzoekschriften per nationaliteit van indieners en betrokken lidstaat:

	<u>Nationaliteit indiener</u>	<u>Land</u>
Duitsland	184	145
Oostenrijk	25	30
België	27	36
Denemarken	5	7
Spanje	98	66
Finland	15	10
Frankrijk	100	82
Griekenland	60	33
Ierland	15	12
Italië	112	80

Luxemburg	--	2
Nederland	17	19
Portugal	40	33
Verenigd Koninkrijk	102	74
Zweden	11	11
Buiten de Gemeenschap	76	9

C) Opsplitsing van de verzoekschriften per onderwerp:

Landbouw	1
Sociale zaken	101
Douane	3
Milieu	77
Belastingen	21
Vrij verkeer	27
Erkenning van diploma's	17
Diversen	226

(bij voorbeeld: discriminatie, nationale juridische processen, verkiezingen, persoonlijke problemen, politieke situatie in derde landen, problemen met banken en ondernemingen, vergelijkende onderzoeken voor betrekkingen bij de Europese overheid, enz.)

D) Verzoekschriften van groepen (1000 of meer handtekeningen)

	<u>Aantal handtekeningen</u>
Nr. 230/2000, ingediend door mevrouw Cristiana Muscardini, (EP-lid) (Italiaanse), over de incompatibiliteit van de deelname van Nederland aan het Akkoord van Schengen gezien het gedoogbeleid dat door dat land wordt gevoerd inzake iedere vorm van drugs	10.592
Nr. 240/2000, ingediend door de heer James Ballard (Brit), namens de "University of Nottingham Union" over de ontberingen van studenten in het Verenigd Koninkrijk	4.078
Nr. 349/2000, ingediend door mevrouw Céline Guezello Mary (Française), namens de organisatie "Menhirs Libres" over de herinrichting van het gebied met megalieten van Carnac	15.680
Nr. 426/2000, ingediend door mevrouw Penbe Kurtul (Française), inzake het einde van de oorlog in Tsjetsjenië	3.280
Nr. 427/2000, ingediend door de heer Antonio Piccirillo (Italiaan) en mevrouw Giovanna Galli (Italiaanse), namens de organisatie "Comité Environnement de Treviglio", over de luchtverontreiniging en geluidsoverlast in de stad en ernstige gevaren voor de gezondheid en veiligheid van burgers	1.490
Nr. 580/2000, ingediend door de heer Bruno Francescantonio (Italiaan), over de bestemming van een uit een nalatenschap voortkomende bibliotheek annex schilderijenverzameling	1.742
Nr. 581/2000, ingediend door de heer Eligio Milano (Italiaan), namens het Comitato indipendente Tunnel del Monte Bianco "Stop ai TIR", over de verlegging naar het spoor van het goederenverkeer door de Alpen	20.000
Nr. 605/00, ingediend door mevrouw Françoise Scheuer (Française), namens de Association Merci Erika, over te nemen maatregelen ter bescherming van het milieu	13.585
Nr. 639/2000 van de heer Jacques Loyau (Fransman), namens de Vereniging van assistenten bij het Europees Parlement, voor een Europees statuut voor de assistenten bij het Europees Parlement	1.152
Nr. 820/2000, ingediend door mevrouw Fotini Georgiou (Griekse), over het risico voor haar gezondheid door een cementfabriek in de omgeving van Chalkis (Griekenland)	12.000
Nr. 908/2000, ingediend door de "Verband der Deutschen Rauchtakindustrie e.V.", betreffende de risico's voor de werkgelegenheid en de verscheidenheid aan producten in de tabaksindustrie door de invoering van nieuwe EU-richtlijnen	20.000
Nr. 22/2001, ingediend door mevrouw. Venetia Kantzia (Griekse), over de wijziging van artikelen omtrent de milieubescherming bij de herziening van de Griekse grondwet	4.281
Nr. 45/2001, ingediend door Cristiana Muscardini (EP-lid) (Italiaanse), over de maatregelen die in de strijd tegen de pedofilie moeten worden genomen	4.976
Nr. 139/2001, ingediend door Josep Lendínez González (Spanjaard), namens het "Plataforma de Sant Jordi I s'Aranjassa en Defensa des Prat", over de voorgenomen aanleg van een waterzuiveringsinstallatie op Mallorca	1.157

9 mei 2000

*Verlag van mevrouw Mary Banotti**"De bemiddelaar van het Parlement voor internationale ontvoeringen van kinderen"***I. DE ROL VAN DE BEMIDDELAAR**

De functie werd aan het eind van de jaren '80 door Lord Plumb, oud-voorzitter van het Europees Parlement, gecreëerd. Mevrouw Marie Claude Vayssade was de eerste bemiddelaar. De bemiddelaar werd specifiek belast met ontvoeringen door een van de ouders. Toen mevrouw Vayssade in 1994 niet werd herkozen in het Europees Parlement werd de functie tot 1995 niet bekleed. Vervolgens werd ik op verzoek van de Commissie verzoekschriften door voorzitter Klaus Hänsch benoemd. Dit hing samen met de sterke toename van het aantal verzoekschriften over dit specifieke onderwerp en het feit dat de Commissie verzoekschriften niet toekwam aan de behandeling van deze verzoekschriften (naast de overige verzoekschriften). Sindsdien is mijn benoeming twee keer verlengd. Eerst door de heer Gil Robles in 1997, daarna door mevrouw Nicole Fontaine in 1999.

Benadrukt moet worden dat de bemiddelaar geen statutaire rol heeft, hoewel het feit dat het Europees Parlement een bemiddelaar benoemd heeft die deze zaken behandelt, er in de loop der jaren wel toe heeft geleid dat er toch deuren worden geopend als alle andere pogingen niets hebben opgeleverd.

Ontvoering door een van de ouders komt vaak maar niet uitsluitend voor nadat een gemengd huwelijk is gestrand. De toename van buitenlandse reizen en werken in het buitenland heeft geleid tot een toename van het aantal gemengde huwelijken, zowel binnen de EU als tussen EU-lidstaten en derde landen.

De zaken worden op verschillende manieren voorgelegd aan de bemiddelaar:

- verzoekschriften aan het Europees Parlement;
- doorverwijzing van EP-leden;
- direct contact met het kantoor van de bemiddelaar, zowel door een betrokken ouder of zijn/haar juridische raadsman.

De bemiddelaar neemt onmiddellijk contact op met de indiener van het verzoekschrift om hem/haar erop te wijzen dat de zaak in behandeling is. Vervolgens wordt contact gelegd met de centrale overheid van de betrokken landen, alsmede met de ambassades, maatschappelijk werk, raadsliden enz. Idealiter wordt gestreefd naar een schikking, maar de belangen van het kind staan altijd centraal in ons werk.

II. PROBLEMEN

De bemiddelaar stuit op problemen in landen met religieuze rechtbanken, waar de rechten van de vrouw zeer beperkt zijn. We hebben op dit moment verschillende zaken waarin een oplossing nog erg ver weg lijkt.

In dergelijke gevallen is niet alleen de terugkeer van het kind over het algemeen zeer moeilijk maar kan, belangrijker nog, het bezoekrecht uitzonderlijk moeilijk worden uitgeoefend. Ook wanneer de ontvoerende ouder zich beroept op de Islamitische wet levert dit vaak problemen op. In veel gevallen zijn deze rechtbanken niet bereid te erkennen dat de niet-ontvoerende ouder het recht heeft de kinderen te laten terugkeren naar het land waar zij gewoonlijk verblijven. We hebben contact gehad met een breed scala van officiële en niet-officiële instanties in vele lidstaten. De ondersteuning van de ouder die het slachtoffer is, maakt een belangrijk deel uit van ons werk.

Er zijn ook binnen de EU veel problemen waarbij twee EU-burgers zijn betrokken, van wie een van beiden in een derde land is gaan wonen. In veel gevallen hebben we ontdekt dat ontvoerende ouders hun nationaliteit veranderen als zij denken dat zij dan minder last zullen hebben van de wet in het gastland. In andere gevallen zijn mensen zelfs van godsdienst veranderd wanneer zij denken dat dit van voordeel is en dat zij zo kunnen voorkomen dat hun kind moet terugkeren.

Met het oog op het grote aantal ontvoeringen in de afgelopen jaren tussen Duitsland en Frankrijk, hebben de Duitse en Franse regering een werkgroep op hoog niveau opgericht om de situatie te bestuderen en een algemene procedure op te zetten voor de behandeling van dergelijke gevallen.

De Franse rechter Alain Mancini, die werd benoemd door mevrouw Elizabeth Guigou, kwam op bezoek om te discussiëren over de werkzaamheden van het kantoor van de bemiddelaar van het Europees Parlement en om een netwerk tot stand te brengen dat de Frans-Duitse samenwerking op het gebied van ontvoering van kinderen zou kunnen ondersteunen. Binnen het Europees Parlement zijn twee collega's, mevrouw Pervenche Berés en mevrouw Evelyne Gebhardt, actief betrokken bij een Frans-Duitse werkgroep die naar een oplossing streeft in meer dan vijftig gevallen van ontvoering tussen beide landen en ik verheug me erop de samenwerking met deze groep voort te zetten.

Er zijn gelukkig vele successen te melden. Soms werden de kinderen vermist en vaak werden zij naar minstens drie verschillende landen ontvoerd gedurende een periode van meer dan vier jaar. In sommige gevallen verdient de politie een groot compliment omdat zij efficiënt optrad en de kwestie van de kinderontvoering serieus nam, wat in het verleden niet altijd het geval was. Dit bewijst dat wanneer de politieke en justitiële autoriteiten deze zaken hoger op de agenda plaatsen er wel degelijk successen kunnen worden geboekt.

III. OVERIGE ACTIVITEITEN

Als bemiddelaar van het Parlement, maak ik deel uit van het bestuur van het internationaal centrum van vermiste en misbruikte kinderen dat onlangs zijn kantoren heeft geopend in Londen, met filialen in België, Italië en binnenkort in Ierland. Ook heb ik recentelijk een speciale prijs ontvangen van de Adam Walsh Foundation in de Verenigde Staten voor het werk dat wij op dit gebied hebben verricht. Er zijn ook in de Verenigde Staten zeer nuttige contacten gelegd.

Op 29 maart werd er een belangrijk seminar gehouden in de Belgische senaat en ik was een van de sprekers. Verder werd er deelgenomen door vertegenwoordigers van de ministeries van Justitie van de EU-lidstaten, NGO's en organisaties uit de VS die zich bezighouden met kinderontvoering.

Benadrukt moet worden dat veel successen van het kantoor het resultaat zijn van een netwerk van contacten dat is opgebouwd met de ervaring van de afgelopen vijf jaar. Omdat de rol van het Europees Parlement op dit gebied steeds bekender wordt, neemt het aantal onderzoeken en verzoeken om informatie en steun ook toe.

In de afgelopen drie jaar hebben met name grootouders van ontvoerde kinderen contact met ons opgenomen voor advies en om uiting te geven aan hun ongenoegen over het verlies van het contact met hun kleinkinderen. Geen enkele land kent rechten toe (behalve wanneer de voogdij in het geding is) aan grootouders en ik ben van mening dat dit een hiaat in de wetgeving is waar iets aan gedaan zou moeten worden, omdat de grootouders in conflictueuze en problematische situaties een belangrijke steun kunnen vormen voor kinderen uit gebroken gezinnen.

Op 9 mei 2000 sprak ik de internationale bijeenkomst van jonge Europese advocaten toe en vertegenwoordigde ik het Europees Parlement in Den Haag waar een internationale database met zaken die betrekking hebben op het Verdrag van Den Haag binnenkort in gebruik zal worden genomen.

Naast onze actieve betrokkenheid bij het zoeken naar ontvoerde kinderen, hebben we meer dan 200 telefonische verzoeken om informatie en advies afgehandeld. Deze telefoongesprekken brengen vaak verschillende follow-up-gesprekken met zich mee. Dit maakt een belangrijk deel uit van ons werk, omdat we op deze manier het bewustzijn van het publiek hopen te vergroten en zo een belangrijke rol hopen te spelen bij de voorkoming van internationale ontvoeringen van kinderen.

OVERZICHT

<u>Nationaliteit van de indiener</u>	<u>Nationaliteit van de andere partij</u>
VS	DENEMARKEN
VK	VS
VK	FRANKRIJK
VK	ITALIË
IERLAND	VK
IERLAND	FRANKRIJK
VS	ZWEDEN
VS	FINLAND
ZWEDEN	SOEDAN
FINLAND	IRAN
IERLAND	ITALIË
SPANJE	DUITSLAND
BELGIË	KENIA
SPANJE	JEMEN
ITALIË/BELGIË	AUSTRALIË
NOORD-IERLAND	ITALIË

In 1999 behandelde mijn kantoor in Dublin 7 gevallen van **kinderontvoering** waar de volgende landen bij betrokken waren:

VS- Ierland	2
VK - Ierland	1
Italië- Ierland	1
Zwitserland- VS	1
VK - Griekenland	1
Ierland-Spanje	1

De bellers hadden de Ierse, Duitse, Zwitserse en Britse nationaliteit.

Er werd een zaak behandeld over de **omgangsregeling** van een Ierse vader die zijn in Duitsland geboren kinderen wenste te bezoeken.

Er werden vijfendertig telefoongesprekken afgehandeld die een substantiële follow-up vereisten, voornamelijk van bellers met de Ierse nationaliteit die wilden weten hoe zij ontvoering konden voorkomen of vragen stelden over juridische procedures.

Er kwamen meer dan honderd verzoeken binnen om informatie en algemeen advies.

Het kantoor van de bemiddelaar werd drie maal vertegenwoordigd op de nationale televisie, verschillende keren op de radio en op internationale conferenties.

Een artikel over de moeilijkheden die zich voordoen bij de toepassing van het Verdrag van Den Haag werd toegezonden aan de *International Law Review*.